

چهارشنبه 15 شهریور-15 ذی الحجه 1438-6 سپتامبر

مرگ "علیرضا عضد الملک" نایب السلطنه، سیاستمدار و بزرگ خاندان قاجار (1289 ش)

مرگ "علیرضا عضد الملک" نایب السلطنه، سیاستمدار و بزرگ خاندان قاجار (1289 ش)

علیرضا عضدالملک، برادرزاده مهد علیا مادر ناصرالدین شاه قاجار، در حدود سال 1200 ش در تهران به دنیا آمد. وی پس از فراگیری تحصیلات مقدماتی وارد دربار محمدشاه قاجار گردید و پس از چند سال در زمان ناصرالدین شاه که پسر عمه‌اش بود، به وزارت عدلیه منصوب شد. وی در وقایع تحریم تنباکو رابط بین شاه و عده‌ای از علما بود و تدریجاً جزو امنای دولت و رجال درجه اول محسوب می‌شد تا این که ایلخانی (بزرگ خاندان) قاجار گردید. عضدالملک، سالیانی در زمان سلطنت مظفرالدین شاه و محمد علی شاه، گوشه عزلت گزیده بود و غالباً در منازعات مملکتی به عنوان ریش سفید مداخله می‌کرد. او پس از خلع محمدعلی شاه، چون احمدمیرزا سن قانونی نداشت، از طرف فاتحان تهران به عنوان نیابت سلطنت انتخاب شد و تا پایان عمر به مدت چهارده ماه در این مقام بود. او با تندروی‌های مشروطه‌خواهان که در روزهای نخستین فتح تهران انجام می‌گرفت موافقت نداشت و اعدام شیخ فضل الله نوری را به شدت مورد انتقاد قرار داد. از این رو سپهدار اعظم، صدراعظم مشروطه را معزول نمود و مستوفی الممالک را به آن سمت منصوب کرد. هر چند وی را مردی زاهد و پاک طینت گفته‌اند ولی علی رغم اندوختن ثروت فوق العاده، در نهایت خست و امساک زندگی می‌کرد و اهل بخشش نبود. علیرضا عضدالملک سرانجام در نیمه شهریور 1289 ش برابر 17 رمضان 1328 ق در حدود نود سالگی درگذشت و در مقبره ناصرالدین شاه در حرم عبدالعظیم مدفون شد.

رحلت آیت الله "سید محمود شاهرودی" زعيم بزرگوار حوزه علمیه نجف اشرف (1353 ش)

آیت الله سید محمود شاهرودی در حدود سال 1362 ق (1301 ش) در روستایی از توابع شاهرود ولادت یافت. در ابتدا تحت تربیت پدرش سیدعلی بود تا آنکه به خراسان رفت و سپس در 27 سالگی به نجف اشرف عزیمت نمود. آیت الله شاهرودی در نجف از درس‌های خارج اصول آیات عظام آخوند خراسانی، آقا ضیاءالدین عراقی و سیدابوالحسن اصفهانی بهره برد و به مرتبه اجتهاد نائل آمد. این فقیه بزرگوار سپس به تدریس روی آورد و در حدود 50 سال، خارج فقه و اصول را برای طلاب و فضلاء نجف اشرف تدریس نمود. پس از وفات آیت الله ابوالحسن اصفهانی جمع کثیری از مردم، مقلد آیت الله شاهرودی شدند. اما پس از رحلت حضرات آیات بروجردی و حکیم، ایشان یکی از بزرگترین مراجع تقلید شیعیان شد. ایشان در جریان حمله مزدوران پهلوی به مدرسه فیضیه قم، جنایات خونبار درباریان را محکوم کرد و در برابر آن موضع‌گیری نمود. از این فقیه وارسته آثار متعددی بر جای مانده که تقریرات بحث‌های آقا ضیاءالدین عراقی و میرزای نایینی، حاشیه بر کتاب عروة الوثقی و ذخیره المؤمنین و... از آن جمله است. از شاگردان ایشان می‌توان از آیات عظام: حاج سید محمد شاهرودی و شیخ جواد تبریزی، سیدمرتضی فیروزآبادی، سیدجعفر مروّج شوشتری، شیخ محمدرضا رضوانی خمینی و... نام برد. این عالم بزرگوار سرانجام در 14 شهریور 1353 ش برابر با 18 شعبان 1395 ق در 91 سالگی در نجف وفات یافت و پس از تشییع باشکوه، در کربلا مدفون گردید.

شهادت ده‌ها تن از مردم تهران بر اثر انفجار بمب در خیابان خیام توسط منافقین (1361 ش)

در حالی که جمهوری اسلامی ایران، در نبردی نابرابر مشغول دفاع از کیان اسلامی بود و برای عقب راندن دشمن بعث از خاک وطن، فرزندان را تقدیم اسلام می‌کرد، دشمنان داخلی و فریب خورده داخلی و عناصر منافق سعی در ایجاد رعب و وحشت در میان صفوف ملت قهرمان ایران داشتند. این افراد جاهل و کوردل برای خوش خدمتی به اربابان خارجی خود از هیچ جنایتی فروگذار نمی‌کردند و جان ملتی را که برایش شعار آزادی خواهی می‌دادند، به بازی می‌گرفتند. در یکی از این اعمال وحشیانه، عوامل خود فروخته آمریکا، در یک بمب گذاری در خیابان خیام تهران، بیش از صد نفر از مردم بی گناه کشته و زخمی شدند. در ساعت 20/19 دقیقه بعد از ظهر این روز، هنگامی که خیابان خیام و اطراف آن مملو از جمعیتی بود که در ایستگاه‌های اتوبوس صف کشیده بودند، بمبی که در زیر یک پل این خیابان کار گذاشته شده بود، منفجر شد و ده‌ها نفر زنده زنده در آتش سوختند و ده‌ها نفر دیگر نیز به شدت زخمی شدند. شدت این انفجار به حدی بود که شیشه‌های ادارات و منازل اطراف آن تا شعاع چند صدمتر شکست و صدای آن تقریباً در تمام تهران شنیده شد. در جریان این انفجار، یک اتوبوس دو طبقه نیز که در حال حرکت و مملو از جمعیت بود به آتش کشیده شد و تمام مسافران آن شهید و مجروح شدند. در محل انفجار بمب، گودالی به عمق 5/1 متر و با وسعت 25 متر مربع ایجاد شد.

برگزاری کنگره بزرگداشت "محمدعلی حزین لاهیجی" شاعر و ادیب قرن دوازدهم (1375 ش)

محمدعلی بن ابوطالب متخلص به حَزین و معروف به شیخ علی حَزین در سال ۱۱۰۳ قمری در اصفهان زاده شد. او از نوادگان شیخ زاهد گیلانی است. از استادان حَزین می‌توان به امیر سید حسین طالقانی اشاره کرد. او از آخرین

ولادت پیشوای دهم حضرت امام علی (ع)؛ النقی الهادی (ع) در مدینه (212 ق)

حضرت امام هادی (ع) دهمین چراغ فروزان هدایت، در نیمه‌ی سال 212 ق در قریه‌ی رلم؛ در نزدیکی مدینه به دنیا آمد. مادرش سَمانه معروف به سیده می‌باشد. ابوالحسن ثالث کنیه‌ی رلم؛ حضرت و هادی، نقی، مرتضی، فقیه، امین و متوکل، از القاب آن امام هستند. مُعْتَصِم، واثق، متوکل، مُنْتَصِر، مُسْتَعِین و مُعْتَزّ از خلفای دوران حیات امام هادی (ع) بوده‌اند. پنج فرزند برای آن حضرت ذکر شده است. امام هادی (ع) پس از شهادت پدر بزرگوار خود، در سن هشت سالگی به امامت رسیده و عهده‌ی رلم؛ دار ولایت مسلمانان گردید. آن حضرت در همان دوران خردسالی، آن چنان از علم و هوشیاری و کمالات فوق العاده‌ی رلم؛ ای برخوردار بود که اطرافیان را حیران می‌نمود. امام دهم، همچنین در راستای انتشار مکتب تشیع به تربیت شاگردان متعددی پرداخت که حضرت عبدالعظیم حسنی، ابن سِگیت اهوازی، ابوهاشم جعفری، جعفر بن سهیل و اسماعیل بن مهران از آن جمله‌اند. آن حضرت در تحکیم و استواری فقه و عقاید و فرهنگ تشیع، همت جدی و وسیع نمود و در این راستا، کتاب‌های نوشت که رساله‌ی رلم؛‌هایی در ردّ جَبر و تَفویض، اثبات عدل، احکام دین و نیز تفسیر صَحَّه‌الْخِلَقه و... از آن جمله‌اند.

شاعران بزرگ سبک هندی بود. از آثار او می‌توان به تذکره شعرا، دیوان اشعار، صغیر دل و حدیقه ثانی در برابر حدیقه سنایی و تذکارات العاشقین در برابر لیلی و مجنون اشاره کرد. تذکره حزین لاهیجی با سبکی ساده و پخته به نگارش درآمده است. حزین در کتاب تاریخ خود وضعیت اصفهان در زمان حمله افغان را شرح می‌دهد.